

Diskussion

i det kgl. danske Landhusholdningsselskab i Anledning af de
to ovenfor refererede Foredrag.

Godsejer Fabricius: Den ærede Foredragsholder berørte i Begyndelsen af sit Foredrag, at Brand ikke var optraadt meget stærkt i Aar i Hveden; som et Kuriosum vilde Taleren da anføre, at han vidste en Gaard, hvor hele Hvedemarken saa at sige var ødelagt af Brand, saa at Ejeren led et stort Tab derved. Hvad Grunden egentlig var til, at Branden var optraadt saa kraftig, vidste man ikke; der var blevet brugt Ceresbejse. Paa Talerens Egn optræder Tidslen meget stærkt, og Taleren havde diskuteret med afdøde Statskonsulent P. Nielsen om, hvad man skulde gøre for at bekæmpe den. P. Nielsen havde da udtalt, at Skrælpøjning vilde være heldig, hvad Taleren imidlertid betvivlede, men turde ikke benægte det; han havde brugt at pløje Jorden lige før Saaningen for at bekæmpe Tidslen. Rødderne kunde jo nok skæres over, men ikke ødelægges; imidlertid antog P. Nielsen dog som sagt, at det gode Resultat, Taleren havde opnaaet, skyldtes Skrælpøjningen om Efteraaret. Hvad Harvningen angaar, da gælder det, der er bemærket derom, vistnok kun for Agerkaal og ikke for Tidsler.

Direktør J. L. Jensen vilde angaaende den stærke Brand, som nys blev omtalt, gøre opmærksom paa, at Anvendelsen af Oversprøjtningmetoden som Værn mod Brand i Hveden, fører ikke i tilstrækkelig Grad til det tilsigtede Maal, naar Hveden i Forvejen er væsentlig brandet. Man har paastaet, at man ved en god Rensning kan skaffe de hele brandede Korn bort, men i hvert Fald kan Brandstøvet ikke skaffes bort. Taleren har imidlertid flere bestemte Exempler paa, at der efter Rensningen af brandet Hvede endogsaa er blevet flere end 1000 hele brandede Korn tilbage pr. Td. Naar man oversprøjter Kornet med en Opløsning af Blaasten eller en Opløsning af Cerespulver, vil der ikke hænge tilstrækkelig Vædske ved de brandede Korn, saa at de kunne gennemtrænges deraf, idet de

brandede Korn ere vædskesydende i ikke ringe Grad, og man maa derfor anvende Nedsænkningemetoden, som imidlertid forkastes af Landmændene, fordi den er besværlig; den kræver stort Karrum og megen Ulejlighed, og desuden bliver Sæden for vaad, sige Landmændene. I Praxis vil denne Metode derfor vistnok ikke vinde almindelig Indgang, men dens Anvendelse er nødvendig, naar Brand optræder stærkt. Naar man anvender Oversprøjtningemetoden, og det gør vel de 99 af 100 Landmænd, kan det hændes, at Vædsken ikke naar alle de enkelte Brandsporer, som da formere sig næste Aar, uden at man ser det; det følgende Aar kommer der flere til, og det tredje Aar ere de mangfoldiggjorte saaledes, at Landmanden tror, at hans Mark paa engang er bleven stærkt brandet, og saadant kan netop ske med Hveden. Ceresbejse er praktisk taget ligesaa brandforebyggende som Blaasten, men der skal anvendes mere Ceresbejse end Blaasten — Cerespulver, der anvendes til Vaarsæd, er noget andet — og Fordelen ved at anvende Ceresbejse sammenlignet med Blaasten er, at man faar et større Udbytte, Planterne bliver kraftigere (En Stemme: Sæden bliver overordentlig vaad ved Anvendelsen af Ceresbejse!) . . . men ikke for vaad. Det hører netop til, at Sæden bliver dygtig vaad; det er det centrale i Metoden. Man begynder ikke at dyrke Kornet paa Marken, men i Sæddyngen; man paavirker Kimen eller Plantefosteret. Der anvendes her et mildt Middel, som samtidig med, at Branden dræbes, forøger Udbyttet, netop ved Hjælp af den her omtalte Forkultur, hvilket man ikke gør ved Anvendelsen af for stærke Midler som f. Ex. Blaasten, hvorved Udbyttet endog kan forringes.

Kartoffelsygdommens ringe Optræden i Aar er sandsynligvis, som der blev gjort opmærksom paa, begrundet i, at sidste Sommer var meget tør. I Oktober havde Taleren forgæves eftersøgt Sygdommen paa flere Marker, og den almindelige Mening var, at der ikke fandtes Planter, som vare angrebne af Sygdom, medens der ellers mange Gange tidligere ikke er et friskt Blad at se paa Kartoffelmarken. Taleren har tidligere sagt, at efter et sildigt Sygdomsangreb i et Aar, følger et tidligt næste Aar, men det vil maaske ikke slaa til denne Gang. I Aar har Sygdommen været meget sildig i sin Optræden, derhos er den optraadt sporadisk og ikke engang paa alle Marker, saa at der ikke er ret mange syge Knolde i Aar.

Ganske vist ville de enkelte Knolde, der ere ramte af Sygdommen, overvintre denne, men naar Sygdommen i den Grad er sildig som i Aar og Forholdene i øvrigt have været ganske ekstraordinære, kan det maaske føre til et Brud paa den almindelige Regel, saa at man ikke faar Sygdommen at se tidlig næste Aar.

Med Hensyn til Agerkaalen vilde Taleren gøre opmærksom paa, at der over for den er et Par Midler, som Taleren har fundet at være af Betydning, og som det vistnok er værd at lægge Mærke til. Det ene af disse er Anvendelsen af kraftige Kunstgødninger. I det nordlige Jylland har Taleren set Exempler paa, hvilken overordentlig stor Betydning dette Middel har haft. Taleren undersøgte saaledes en Mark paa de Steder, hvor Sæden stod rigtig kraftig, og paa de Steder, hvor den stod mindre kraftig. I den kraftige Sæd var Agerkaalen mindre trivelig end paa de Steder, hvor Sæden var i mindre kraftig Tilstand, skønt den jo ogsaa havde draget Nytte af Jordbundskraften, men det var langt fra sket i samme Grad som for Kornets Vedkommende. Der var kun faa Skulper, der havde Frø, hvorimod Agerkaalen paa de magre Steder var bleven større og havde Skulperne rigt besatte med Frø. Det andet Middel, som Taleren vilde anbefale, var Ceresbejse eller overhovedet Forkultur i Sæddyngen; herved trives Sæden stærkt og undertrykkes Ukrudtsplanter i det hele taget. Det er meget muligt, at Gødningen, som kun indirekte undertrykker Agerkaalen, kan virke fremmende overfor andre Ukrudtsplanter i samme Forhold som over for Sæden, men hvor Marken er fyldt med Agerkaal, har man ubetinget stor Fordel af at anvende betydelige Mængder af Kunstgødning, thi derved undertrykkes Agerkaalen.

Hofjægermester C. Bech vilde spørge Dr. Rostrup, om han ikke mener, at Jærnvitriol i Opløsning, naar den har en ødelæggende Virkning paa Agerkaal, da ogsaa gør Nytte ved at ødelægge denne Plante som Værtplante for visse Svampe. I et Foredrag, som Redaktør Helweg holdt, omtalte han Kaalbroksvampen og sagde, at der med Hensyn til den var den Vanskelighed til Stede, at den blev holdt i Live af de Korsblomstrede, men naar nu Agerkaalen ødelægges, kunde man jo tænke sig, at man derigennem kunde faa en Hjælp i Retning af at faa Kaalbroksvampen bekæmpet, hvilken Svamp jo har

en overordentlig skadelig Virkning paa Kulturen af Kaalroen i store Dele af Jylland.

Et Spørgsmaal, som de praktiske Landmænd flere Gange har fremdraget og som af dem anses for at være det mest aktuelle, er Spørgsmaalet om Bekæmpelsen af Berberissvampen, idet denne Svamp jo gør overordentlig megen Skade. Naar Berberissvampen ikke har vist sig i et saa tørt Aar som 1899 i nogen betydelig Grad, ligger det i Forholdenes Natur; det maa betragtes som en Undtagelse, og Taleren tvivlede derfor ikke om, at der, saa snart der indtræffer et fugtigt Aar, vil blive Lokalteter, hvorfra man hører Klager over denne Svamps Optræden og ødelæggende Virkning. Om der fra Videnskabens Side skulde være noget til Hinder for at faa den tilintetgjort, kunde Taleren ikke sige; for de praktiske Landmænd er den Herlighed at have Berberissen og andre lignende skadelige Planter alt andet end behagelig; man vil gerne undvære Berberissen, naar man kan være sikret mod at lide de Tab, den foraarsager, og mange Landmænd venter med Længsel paa, at der skal komme en Lov, som gaar ud paa Krig mod Berberissen og Planter, der staa i Klasse med den, og mod de 7 af den ærede Foredragsholder nævnte Ukrudtsplanter.

Proprietær Dorph-Petersen: En Lov, som paabød Udryddelsen af de Planter, som foraarsage Rust, vilde være heldig og kunde maaske ogsaa gennemføres; men det maatte anses for at være tvivlsomt, om en Lov vedrørende Udryddelsen af de Ukrudtsplanter, som Dr. Rostrup nævnte, vilde blive en levende Lov, hvis man overhovedet kunde faa en Lov derom. Enten vilde Mulktstraffene for Overtrædelse af Lovens Bestemmelser blive saa smaa, at man heller vilde betale Mulkten end gøre sig nogen Ulejlighed med Hensyn til Udryddelsen af disse Ukrudtsplanter, eller ogsaa vilde de blive saa store, at der ikke vilde blive Tale om, at de blev ikendte. Det maa nemlig erindres, at Arbejdskraften paa Landet ikke er ret stor, og netop paa den Tid, da Kampen mod de forskellige Ukrudtsplanter skal optages, har man i Roemarken Brug for hele sit Mandskab. De allerfleste Landmænd ville derfor have stor Vanskelighed ved at opfylde de Krav, en Lov som den her omtalte, maatte stille.

Taleren havde med Interesse betragtet de grafiske Fremstillinger, som Dr. Rostrup havde udstillet, og som skulde paa

Pariserudstillingen; han vilde imidlertid spørge Dr. Rostrup om, hvorledes han var gaaet frem for at faa det relative Forhold mellem de skadelige Svampes Betydning fremstillet, og dernæst vilde han spørge om, hvad der forstaaes ved fysisk Skade.

Dr. Rostrup vilde til Godsejer Fabricius bemærke, at tidlig om Foraaret er det meste af Tidslen liggende saa dybt i Jorden, at Skræpløjning ikke naar ned til den. Senere hen paa Foraaret kommer de grønne Skud frem, og naar disse da om Efteraaret blive ødelagte ved Skræpløjning, har det meget større Indflydelse, end naar der pløjes om Foraaret, da kun enkelte Toppe skæres bort. (Fabricius: Der bliver dog skræpløjet til en Dybde af 6 à 7 Tommer). Selv en saadan Pløjning om Foraaret har ikke den samme Betydning over for Tidslen som en Pløjning om Efteraaret.

Naar Agerkaalen ødelægges, og det samme gælder alle de korsblomstrede Planter, vil det ogsaa bidrage til at hemme Kaalbroksvampens Virkninger i de Egne, hvor den huserer, nemlig i det nordlige og vestlige Jylland.

Da Taleren første Gang — det var midt i 80erne — studerede Kaalbroksvampen, som viste sig paa Hvidkaal, anstillede han Udsædsforsøg paa Landbohøjskolen under Glas og i Urtepotter i Hus; han udsaaede lidt af det Materiale, som han havde faaet fra Jylland, sammen med Frø af forskellige korsblomstrede Planter, og Resultatet blev, at de fremvoxede Planter alle blev angrebne af Kaalbroksvampen. Der er derfor ikke Spørgsmaal om, at de korsblomstrede Planter er i Stand til at vedligeholde Kaalbroksvampen fra den ene Rotation til den anden, saa det er af Betydning fuldstændig at ødelægge disse gulblomstrede Ukrudtsplanter.

Naar Hofjægermester Bech spurgte, om Botanikerne kunde have noget at indvende mod Udryddelsen af de Planter, der huser den skadelige Rust (Skaalrusten), som overføres paa Sæden, da maa det besvares benægtende. Der vil sikkert ikke blive rejst nogen Modstand mod Udryddelsen af disse faa skadelige Planter, kvad enten de er vildtvoxende eller dyrkede. Saavidt Taleren forstod Proprietær Dorph-Petersen, var denne imod en Lov, der paabød Udryddelsen af Ukrudtsplanter, og han er ikke den eneste Landmand, der stiller sig saaledes. For nogle Aar siden blev der paa udsendte Skemaer stillet

Spørgsmaal om, hvorledes Landmændene stillede sig med Hensyn til Ønskeligheden af at faa Lovbestemmelser om Udryddelsen af Ukrudtsplanter, og paa over Halvdelen af de tilbagesendte Skemaer havde man aldeles bestemt tilkendegivet, at man ikke ønskede nogen Lov om dette Forhold, medens der paa de øvrige tilbagesendte Skemaer var tilkendegivet et aldeles bestemt Ønske om at faa en saadan Lov gennemført. Landmændene er altsaa uenige om denne Sag, hvilket er meget uheldigt; thi saalænge der ikke er overvejende Majoritet for det ene eller det andet, har man ikke noget bestemt at holde sig til. Taleren kunde imidlertid ikke se rettere, end at man her til Lands lige saa godt kunde have Lovbestemmelser i den Retning som i Tyskland, Frankrig, Amerika o. s. v.; der var, saa vidt Taleren vidste, ikke paa de Steder sket nogen Indsigelse mod Loven, og vore Landmænd maatte vel derfor ogsaa kunne føle sig tilfredse ved en saadan Lovs Existens, naar det hele toges paa en fornuftig Maade, og naar Bestemmelserne ikke blev for strenge. Der maa naturligvis ikke kunne idømmes Bøder, fordi der paa en Mark findes en enkelt Tidsel eller et enkelt Følfodblad, ligesom Loven i det hele taget ikke maa være generende for Landmændene. Dernæst skulde Tilsynet være ordnet saaledes, at ikke enhver fra Gaden kunde løbe ind paa ens Marker for at se, om Lovens Bestemmelser vare skete Fyldest, for, hvis der var Mangler, at kunne rapportere det. Der skulde f. Ex. i hvert Sogn eller hvert Herred være nogle udvalgte Mænd, som skulde paase, at Loven blev efterlevet, og kun hvad dette Eftersyn havde at bemærke skulde være det gældende.

Proprietær Dorph-Petersens Spørgsmaal vedrørende de grafiske Fremstillinger forstod Taleren ikke rigtig. De enkelte grafiske Fremstillinger, som Taleren havde anbragt i den fri Udstillingsbygning, var kun udførte paa udtrykkelig Opfordring af nogle Medlemmer af Komiteen for Danmarks Deltagelse i Parisrudstillingen, og Opfordringen gik ud paa at fremstille de Forespørgsler angaaende Plantesygdomme, som siden 1884 var indløbne til Taleren i hans Egenskab af Konsulent i Plantesygdomme. De grafiske Fremstillinger kunne ikke tjene som noget absolut Tegn paa, hvorledes Plantesygdommene er stegne eller faldne i Aarenes Løb; de vise kun Tilbøjeligheden hos Folk til at faa Oplysning angaaende Plantesygdomme.

Naar der dernæst blev spurgt om, hvad der skulde forstaas ved „fysiske Aarsager“, saa kunde Taleren hertil kun svare, at dermed var ment Frost, Storm, Tørke o. s. v., altsaa hvad der ikke kan henføres til biologiske Aarsager: Angreb af Dyr, Svampe o. s. v.

Hofjægermester Bech: Spørgsmaalet om Indførelsen af Lovforanstaltninger med Hensyn til Udryddelsen af Ukrudtsplanter har været bragt frem flere Gange baade i Litteraturen og i Foredrag, men Taleren troede oprigtig talt ikke, at dette Spørgsmaal kunde føres videre frem, inden der kom til at foreligge et bestemt Forslag, saaledes at man Paragraf for Paragraf kunde se, hvorledes Sagen tænktes ordnet, og derefter udtale sig om, hvilke Punkter man mente at kunne give sit Bifald og hvilke ikke. Saalænge man bliver ved at bevæge sig i almindelige Talemaader, faar man sikkert ikke nogen bestemt Udtalelse fra Landmændene; man faar kun at vide, hvad man allerede ved, at Stemningen er delt. Det, der er Bevæggrunden til, at mange ikke ønsker Lovforanstaltninger paa det her omhandlede Omraade, er vistnok, at man ikke ønsker Indblanding i sine private Affærer; men naar et Lovforslag kom til at foreligge, og det var affattet saaledes, at man indsaa, at det kun vilde virke meget lidt generende, samtidig med at det kunde tjene som Vejledning for de paagældende selv og give Advarsel mod at genere Naboer og Genboer, i Forbindelse med, at det viste, hvad man i det hele taget skylder Landbruget, vilde man, troede Taleren, faa en Diskussion i Stand om Sagen, og det vilde maaske drage et praktisk Resultat efter sig, lede til Gennemførelsen af en god Lov.

Statskonsulent K. Hansen: Dr. Rostrup nævnte Jærnbannerne som Arnesteder for Ukrudt, og Taleren mente derfor, der var Grund til at pointere den Skade, som Jærnbaneanlægene volde med Hensyn til Udbredelsen af Ukrudtsplanter og Plantesygdomme. Det var, ytrede Dr. Rostrup, et Forhold, som let kunde ordnes, idet det kunde ske ad administrativ Vej, og det vilde være heldigt, om det skete. Man maa jo nemlig lægge Mærke til, at Jærnbaneanlægene udvides efter en større og større Maalestok, og det Ukrudt, som breder sig paa Skraaninger, Gennemskæringer o. s. v. hidrører fra mangelfuld Besaaning; thi naar der saas et tilstrækkeligt Kvantum godt Frø, indfinder Ukrudtet sig ikke. Det vilde derfor være en

overmaade heldig og nyttig Foranstaltning, naar det blev paa-
lagt Statsbanerne, at der paa slige Steder skulde saas et
Kvantum Frø af en nærmere bestemt S sammensætning, afpasset
efter Jordbundsforholdene, thi der er ikke Tvivl om, at en
meget tyk Udsæd vil hemme Ukrudtets Fremkomst i betydelig
Grad. Se vi dernæst hen til Statsbaneanlæggene ved Sta-
tionerne, saa er det utvivlsomt, at de huse de fleste Berberis-
buske. Det er vanskeligt at finde en Stationshave her i Lan-
det, uden at den er forsynet med disse Buske, og med Stig-
ningen i Antallet af Stationer faar man denne Plante udbredt
i stedse stigende Grad. Det vilde derfor have stor Betydning,
om Administrationen udstedte et Forbud mod denne utilbørlige
Plantning af Berberisbuske paa disse Steder. Kunde der for
øvrigt ikke være Tale om at anvende et lignende Princip over
for de farlige Ukrudtsplanter som over for Oldenborrerne,
nemlig at betale et vist Beløb for hver Vægtenhed af ind-
samlede Tidsler o. s. v.?

Godsejer Fabricius vilde takke for Besvarelsen af den
fremsatte Forespørgsel angaaende Brand i den Hvede, han
nævnte; det var et sørgeligt Resultat, der var fremkommet,
men det var jo tilfældigt, eftersom Dr. Rostrup efter de ind-
samlede Oplysninger paaviste, at der ikke havde været megen
Brand i Hvede i Aar. Taleren vilde, hvad han glemte før,
spørge Dr. Rostrup, om han ikke troede, at et kort Græsleje
kunde være Aarsag til, at Tidslen bredte sig saa stærkt, og
om ikke et længere Græsleje kunde være hemmende over for
dette Ukrudts Trivsel.

Dr. Rostrup. Der blev af Hofjægermester Bech udtalt,
at en Diskussion om Sagen vilde først kunne drage praktiske
Følger efter sig, naar der forelaa et Lovforslag derom. Tale-
ren syntes imidlertid, at det omvendte Forhold snarere maatte
finde Sted, nemlig først en Diskussion om Sagen, for at man
kan høre Landmændenes Mening, og derefter Udarbejdelse af
et Lovforslag, hvori der da tages alt det Hensyn til de faldne
Udtalelser, som ere forenelige med de øvrige Forhold, der maa
tages i Betragtning. Det kunde nu ganske vist være heldigt,
om der kunde komme til at foreligge et Lovudkast, som kunde
drøftes i Landbokrese, før det bragtes ind for Rigsdagen, men
saadan er Praksis jo ikke; Lovforslag forelægges for Rigs-
dagen og ikke for Publikum. Der var, saa vidt Taleren vidste,

tænkt paa Lovforslag vedrørende Bekæmpelse baade af Snylte-svampe og Ukrudtsplanter, thi han havde i sin Tid faaet Anmodning om at indsende Forslag i den Retning og ogsaa gjort det, men han havde ikke noget Kendskab til, hvorvidt Sagen var fremskreden. Statskonsulent K. Hansen omtalte Ukrudtet ved Jærnbannerne og da særlig Berberisbusken. Den store Kærlighed, der overalt her i Landet fra Jærnbannerne Side vises lige over for Berberisbusken, var ubegribelig. I Frankrig førtes der for en Snes Aar siden en stor Proces mellem Landbruget og Jærnbanebestyrelserne i Anledning af, at Gennemskæringer o. s. v. paa milelange Strækninger var beplantede med Berberisbuske, som naturligvis voldte Landmændene stor Skade. Landmændene vandt Processen, og det løb op til meget store Summer, som Jærbaneselskaberne maatte betale i Erstatning til Lodsejerne, som vare Naboer til Jærnbannerne. I Østprøjsen har noget lignende fundet Sted. Man har altsaa her et Bevis for, hvilken Skade disse Buske kunne anrette. Hos os kan der jo for Statsbanernes Vedkommende ad administrativ Vej udstedes Forbud mod Benyttelsen af denne skadelige Plante; for de private Jærbaners Vedkommende lader det sig vel derimod ikke gøre. Blandt de Midler, Taleren i sit Indlæg til Ministeriet har nævnet som anvendelige med Hensyn til Bekæmpelsen af den Skade, som de skadelige Planter forvolder, er Præmieringsystemet, men dette vil jo ganske vist kun have Betydning for Husmænd og for smaa Ejendommers Vedkommende. Statskonsulent Hansen har nu udkastet den Tanke, om man ikke kunde give Betaling for de indsamlede Ukrudtsplanter ligesom det sker, naar der foregaar Indsamling af Oldenborrer (der kunde tilføjes „Rottehaler“), og det kunde jo være, at man ogsaa kunde naa frem ad den Vej.

Hvad angaar det af Hr. Godsejer Fabricius fremsatte Spørgsmaal om Græslejets Indfyldelse i Retning af at hemme Ukrudtets Trivsel, da kommer det an paa, hvorledes det bliver behandlet. Hvis man lader Græslejjet henstaa ganske overladt, til sig selv, ville Tidslerne sikkert florere; men det er jo for øvrigt ikke overladt til sig selv, idet det bliver betraadt og afgræsset af Kreaturer og Heste, og det kan jo være, at et langvarigt Græsleje under saadanne Forhold kan virke hemmende paa Tidslerne.

Hofjægermester Bech forekom det, at Dr. Rostrup havde misforstaaet hans Ytringer angaaende et eventuelt Lovforslag vedrørende den her omhandlede Sag. Det var Talerens Mening, at der forud for hvert Lovforslag maatte gaa en Diskussion om Sagen, og den Diskussion, der var ført i dette Møde, satte Taleren saa megen mere Pris paa, som den var et lille Indlæg i Sagen om Ønskeligheden af at faa et Lovforslag, som det her har været omtalt, gennemført, men paa den anden Side troede Taleren ogsaa, at de allerfleste Landmænd manglede Forudsætningen for vedblivende at kunne diskutere denne Sag; man vilde ikke kunne komme videre end til at udtale sig om Sagen ganske i Almindelighed, og det, der tiltrænges, er Forslag til bestemte Regler, som kunne opstilles til Diskussion ikke alene i Rigsdagen, men ogsaa i den landøkonomiske Presse, i Foreninger o. s. v. Der vil da fremkomme Udtalelser og maaske direkte Henvendelser fra Landboforeningerne, inden Sagen virkelig bliver tagen for og ført til Afslutning. Forinden der foreligger noget bestemt om, hvorledes man tænker sig Sagen ført ud i Livet, ville Landmændene af Frygt for, at der skal ske dem en Ulykke, hvis de have Tidsler paa deres Marker, ikke udtale sig for eller imod Sagen. Der bør derfor foreligge et bestemt Forslag, hvis Enkeltheder kunne blive Genstand for Diskussion. Om et saadant Forslag da bliver til Lov i den første eller den næstpaafølgende Rigsdagssession spiller en mindre Rolle. Hovedsagen er, at Forslaget bliver grundigt drøftet i alle Landbokrese, forinden det bliver til Lov.

Hvad Ukrudtet paa Jærnbaneanlægene angaar, da kunde Taleren sige, at efter det jydskede Delegeretmøde i 1898 er man saa nogenlunde blevet forskaanet derfor. Der skete en Henvendelse til Statsbanerne, i hvilken man anmodede om, at der maatte ske en Indskrænkning i den Beplantning, der medfører Skade for Landbruget, og der er taget Hensyn dertil. Hvad de private Baner angaar, da er der ikke stor Fare for, at de skulde modsætte sig Landmændenes Ønsker, thi i alle disse Jærnbaneselskabers Bestyrelser sidder der Landmænd, og de skulle nok sørge for, naar der fremsættes Ønsker i den Retning at faa de skadelige Planter bort og i øvrigt faa udført, hvad der kan være til Gavn for at hemme Ukrudtet.

Dr. Rostrup havde søgt at begrænse det, der skulde ind under Loven, til nogle faa, ganske bestemte Planter, nemlig de

Planter, der er Værtplanter for Rustsvampe og endvidere de nævnte 7 Ukrudtsplanter. Der var ikke gjort Indsigelse herimod, man havde hverken fremsat Forslag om Tillæg dertil eller ønsket nogen undtagen. Der var altsaa her et Grundlag for Sagens Drøftelse. Naar der skulde foreligge et Lovforslag, fra hvem skulde det saa komme?

Hofjægermester Bech: Der er rettet Anmodning til Landbrugsministeren om at fremkomme med et Lovforslag.

Dr. Rostrup: Er det Meningen, at det skal forelægges for Rigsdagen eller først for Offentligheden?

Hofjægermester Bech: Inden det komme frem for Rigsdagen, bør det diskuteres af Landbrugets Repræsentationer.

Præsidenten (Kammerherre K. Sehested) troede ikke, at den Vej, som Hofjægermester Bech antydede med Hensyn til et saadant Forslags Behandling, var fremkommelig, thi at sende et af Landbrugsministeriet udarbejdet Lovforslag til Diskussion i Fællesforeningerne forinden dets Fremsættelse for Rigsdagen gaar næppe an. Det er ganske sikkert, som Dr. Rostrup sagde, den naturlige Vej, at de enkelte Bestemmelser, som der kan være Tale om at bringe i Forslag, drøftes, før Ministeren fremsætter et Lovforslag derom for Rigsdagen. Der skal dannes en kraftig Opinion, samlet om bestemte Forslag, som Ministeren kan støtte sig til, thi at kaste et Lovforslag som det, der her er Tale om, ind i Rigsdagen, uden at Landbruget bestemt har udtalt sig derfor, vil let føre til et uheldigt Resultat. Lige saa vist som Taleren derfor mener, at det er heldigt, at der fremkommer bestemte Forslag til Drøftelse mellem Landmændene indbyrdes, lige saa vist tror han paa den anden Side, at Tiden endnu ikke er moden til, at der for Rigsdagen fremsættes Forslag, som gør Indgreb i Landmændenes kære, elskede Frihed til at lade Tidsler og Følfod gro paa deres Marker. Men kan man i Øjeblikket ikke komme saa vidt, som man ønsker, kan man dog altid komme et Skridt fremad, og et saadant er allerede antydet af Dr. Rostrup og af flere af de Herrer, som har deltaget i Diskussionen. Der vil ad administrativ Vej kunne gives Statsbanernes Styrelse Paalæg om at borttrydde Berberissen og besaa Skrænter og Skraaninger med dertil egnede Græssorter for at undgaa de Farer og den Skade, der udgaar herfra. Ja, man kan mulig endog komme et Skridt videre. Der vil vistnok kunne gennemføres en Lov, som paabyder de

private Baner at træffe de samme Foranstaltninger, som kunne paalægges Statsbanerne ad administrativ Vej; thi man kan vistnok ikke slaa sig til Ro med, at naar blot de Mænd, der styre de private Baner, faar et Vink om, at det er skadeligt at have Berberissen i Haverne, og at det er gavnligt at udsaa Græs paa Skrænter og Skraaninger, at der saa vil blive taget Hensyn til det hele Landet over, og at man da begyndte at rydde og at saa. Det troede Taleren ikke; Erfaringen gik ikke i den Retning. Men saa er der Landvejene, og hvad disse angaar, da mener Taleren, at der heller ikke kan være nogen Betænkelighed ved ad Lovgivningsvejen at paabyde, at Kommunerne skulle holde Landvejene fri for smittebærende Planter, lige som ogsaa et hensigtsmæssigt Paabud om at holde Markskel fri for smittebærende Planter vistnok vil kunne gennemføres. Med Hensyn til alt dette, vil det Eftersyn, som maa fordres, kunne foretages uden at genere Landmanden.

Naar man har naaet det, som her er nævnt, er man kommen et betydeligt Skridt fremad, og naar saa Erfaringen om den Nytte, som disse Foranstaltninger gøre, breder sig mellem Landmændene, maa man antage, at den Opinion vil fremkomme, som skal bære et mere vidtrækkende Forslag frem gennem Rigsdagen.

Taleren troede, at Dr. Rostrups Foredrag og den Diskussion, der var ført, vilde have sin Betydning. Man kunde klare sig, hvorvidt man kunde komme i Øjeblikket, og hvor Grænsen var, som ikke burde overkrides, og det er af største Betydning, at man er kommen saa vidt. Denne Diskussion vil sikkert medføre nogle Resultater, og Taleren vilde paa Landhusholdningsselskabets Vegne, og han antog med Forsamlingens Tilslutning, takke Dr. Rostrup for det Arbejde, han har lagt ind i denne Sag. Det er, det ville Landmændene sikkert komme til at erkende, et Arbejde, som vil være til stor Fordel for dem, og man maa beundre den Ihærdighed, som Dr. Rostrup udviser trods de Røster, der undertiden hæver sig mod at komme ind paa den Vej, han foreslaar, og som synes at hidrøre fra Ængstelse for, at der skal ske Indgreb i deres Frihed. Man maa imidlertid haabe, at disse Røster ikke ville trætte Dr. Rostrup i Kampen for en Sag, som er til Gavn for Landbruget.

Hofjægermester Bech vilde paa egne og paa de Landmænds Vegne, han kendte, udtale, at de satte Dr. Rostrup og hans Virksomhed meget højt. De Forslag, som Dr. Rostrup er kommen med, er vistnok fremkomne efter Landmændenes egen Opfordring, og der er vistnok almindelig Stemning for at faa en Lovgivning bragt til Veje paa det her omhandlede Omraade, men der er, som før nævnt, en Del eller i alt Fald nogle, der er ængstelige for Indgreb i den fri Benyttelse af deres Ejendom, en Frygt, som dog vistnok ikke er overmaade stor. Der er ikke Tvivl om, at der fra Landbrugets Side vil være stor Tilslutning til de Forslag, der maatte komme fra den ærede Indleders Side. Hvad Forholdet ved Vejene angaar, da er det mange Aar siden, at Amtsraadene i den største Del af Landet vedtog — og det er ogsaa overholdt mange Steder — at slaa Rabatter o. s. v. langs Vejene for at forebygge Udbredelse af Ukrudtsplanter, men nu viser det sig, at det er en anden Vej, man skal gaa, og hvis der kommer Forslag i den Retning, ville Amterne sikkert ogsaa følge dem. Taleren var vis paa, at saa snart der kom noget frem, man kunde tage og føle paa, vilde der nok komme en Lov ud af det. Hvad Taleren vilde sige, uden at det skulde have Udseende af, at Landbrugets Repræsentationer i det hele taget vilde trænge sig frem, var, at han vilde sætte Pris paa, at der inden et saadant Lovforslag, som der her er Tale om, blev bragt ind for Lovgivningsmagten, blev givet Landbrugets Repræsentationer Lejlighed til at undergive det en indgaaende Under søgelse, og efter det Kendskab, Landbruget har til de Landbrugsministre, vi hidtil har havt, har det ikke manglet paa Hensynsfuldhed i saa Henseende.

